

หลายเดือนก่อน เพื่อน... Tida Wit โทรมาขอให้พาไปปฏิบัติธรรม เอาอย่างอ่อนๆ ก่อน คือ ๑ คืนก่อน เพราะเป็นครั้งแรก...เพื่อน ๒ คนก็เลยพากันไปนอนวัด ๑ คืน บวชนกขัมภกานาถีสล ๘ โดยมีเพื่อน ๆ อีก ๓ คนไปส่งและเอารถพร้อมคนขับรถกลับกรุงเทพฯ ไปด้วย เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีรถกลับ ต้องค้างคืนแน่นอน....แล้วเพื่อนก็เปลี่ยนเป็นชุดนักบวช คือผ้าถุง เสื้อแขนกระบอก หม้อใส่บ ถังเครื่องสำอางค์ออกหมด สะพายย่ามใบเล็ก ตอนช่วยเพื่อนแต่งตัวถุงผ้าถุงหม้อใส่บก็แค่สำรวจความเรียบร้อยว่าเดินไปแล้วผ้าถุงไม่หลุดแน่ สไบคล้องปิดเต็มบริเวณหน้าอกเรียบร้อย ผมเผ้ามัดรวบ....ระหว่างทางที่เดินไปยังที่สวนมนต์ แวะหนึ่งได้หันไปดูเพื่อน พอได้ดูเพื่อนเต็มตา ใจเต็มตื่นขึ้นมาว่า ๓๐ กว่าปีที่เป็นเพื่อนกันมา วันนี้เพื่อนสวยมากเลย สวยกว่าที่เคยเห็น ไม่ใช่สวยแบบโลกๆ แต่เพื่อนดูสวยสะอาดสะอ้านด้วยใบหน้าที่สุดใส เบิกบาน ปราศจากเครื่องสำอางค์แต่งแต้มใดๆ ชุดขาวที่ไม่เคยเห็นเพื่อนใส่มาก่อนแม้ผ้าถุงจะกระปุกกระปุยไปหน่อย กับเสื้อตัวโคร่งหลวมใส่สบาย ไม่ได้สวยเนียบ แต่กลับแลดูดี ดูเบา ดูเป็นธรรมชาติมากที่สุด และที่สำคัญ ได้เห็นเพื่อนวางได้ชั่วคราว นั่นคือ ละวางตัณหาทั้ง ๓ อันได้แก่

๑. กามตัณหา คือ ความยินดีติดใจในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ที่ดี ที่น่ารักใคร่ น่าพอใจ ในที่นี้คือละความยินดีติดใจในการแต่งแต้มผัดทาต่างๆ ตลอดจนเครื่องแต่งกาย ด้วยสัมผัสของเนื้อผ้าและชุดที่แสนจะธรรมดา ได้ชั่วคราว

๒. ภวตัณหา คือ ความอยากเป็น อยากเป็นนั่นเป็นนี่ ในที่นี้หมายความว่าถึงละความอยากที่จะต้องเป็นคนที่ไม่แลดูดี ดูสวยเสมอด้วยการผัดทา เพราะปกติผู้หญิงส่วนมาก จะออกจากบ้าน อย่างน้อย ก็ขออนินั่ง อย่างน้อยก็ลิปสติก เพราะกลัวหน้าจืด ไม่สวย แต่นี่มาวัดกลับพอใจกับหน้าตาที่ซีดๆ ไม่ต้องห่วงสวย นับว่าได้ละความหลง ความยึดมั่นถือมั่นได้ชั่วคราว

ไถ่ถามเพราะชน.... แต่คน....ไม่ต้องแต่งก็งามได้.....จึงขอเชิญชวนกันงามด้วยศีล งามด้วยความสำรวมระงับกาย วาจา และใจ....

เขียนโดย Analaya

---

๓. วิภวตัณหา คือความไม่อยากเป็น ในที่นี้คือนัยเดียวกับข้างบนแต่กล่าวเชิงปฏิเสธ คือ ผู้หญิงส่วนมาก ยิ่งเป็นคนสวย ก็มักจะกลัวว่าจะไม่สวย คือไม่อยากที่จะไม่สวย และคิดว่าแต่งแต้มผิดทำให้สวยขึ้นจึงต้องเสริมแต่งเพราะไม่อยากให้คนเห็นตนไม่สวย นี่ก็เป็นวิภวตัณหา... แต่การมาบวชศีล ๘ แล้วก็ทำให้ได้ฝึกละความไม่อยากไม่สวยได้ชั่วคราว

ทั้งหมดนี้กล่าวด้วยตัวอย่างเพียงเรื่องการแต่งกายผิดๆ ซึ่งเป็นข้อ ๗ ของ ศีลอุโบสถ คืออนจจิตวาทิตวิสุททสสนา มาลาคนธวิเลปนธารณมณฑนวิภูสณฐฎานา เวมณี

สิกขาปทํ

สมาธิยามิ

: เว้นจากการพ้อนรำขับร้อง ประโคมดนตรี และประดับร่างกายด้วยดอกไม้ของหอม เครื่องประดับ เครื่องทา เครื่องย้อม

แต่การบวชเนกขัมมภวานาศีล ๘ อีก ๒ ข้อก็คือ วิกาลโภชนา เวมณี สิกขาปทํ สมาธิยามิ : เว้นจากการบริโภคอาหารในยามวิกาล (หลังเที่ยงถึงวันใหม่)

อุจจาसनมหาสนา เวมณี สิกขาปทํ สมาธิยามิ : เว้นจากการนั่งนอนเหนือเตียงตั้ง ที่เท้าสูงเกิน ภายในมีนุ่นหรือสำลี

ก็เป็นการฝึกให้ละตัณหาทั้ง ๓ โดยนัยเดียวกับที่กล่าวข้างต้น แต่เกี่ยวเนื่องด้วย การละการบริโภคอาหารในยามวิกาล และ เรื่องที่นั่งที่นอน ซึ่งการออกจากเรือนย้อมไม่สุขสบายเหมือนการอยู่ที่บ้าน หากยังติดข้องอยู่ในตัณหาทั้ง ๓ ไมโยนิโสมนสิการให้ถูกต้องได้แม้เพียงชั่วคราว ก็นับว่าน่าเสียดายเวลา....

วันนี้จึงกล่าวสรุปอีกครั้งว่า ไถ่ถามเพราะชน.... แต่คน....ไม่ต้องแต่งก็งามได้...นะคะ...จึงขอเชิญชวนกันงามด้วยศีล งามด้วยความสำรวมระงับกาย วาจา และใจ....

<https://www.facebook.com/notes/wirangrong-ทััพพะรังสี-wirangrong-dabbaransi/ไถ่ถามเพราะชน-แต่คนไม่ต้องแต่งก็งามได้จึงขอเชิญชวนกันงามด้วยศีล-งามด้วยความสำรวม/464010073684204>